

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa R.F.
przeciwko [...] Szpitalowi [...] w M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 października 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odrzuca skargę w zakresie punktu I.1. (pierwszego podpunkt jeden) w części zasądzającej na rzecz powódki kwotę 10.000,- złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 3 kwietnia 2014r. oraz w zakresie punktu II (drugiego) zaskarżonego wyroku;**
- 2) w pozostałym zakresie odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 3) nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ k.p.c. wskazując na cechy konstrukcyjne skargi i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Dla skutecznego powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli bez wątpliwości nastąpiły podnoszone w niej uchybienia lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia lub też podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesioną skargę.

Powódce, która zaskarżyła wyrok Sądu drugiej instancji w całości i wniosła o jego uchylenie w pkt I.1.2, II, III i IV umknęło, że w punkcie pierwszym podpunkt pierwszy została zasądzona na jej rzecz kwota 10 000 zł z odsetkami ustawowymi a w pozostałej części powództwo zostało oddalone, zaś w punkcie drugim została oddalona w pozostałej części apelacja pozwanego. Zgodnie z uchwałą siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III CZP 88/13 (OSNIC 2014 r., nr 11, poz. 108), której została nadana moc zasady prawnej, pokrzywdzenie orzeczeniem jest przesłanką dopuszczalności zaskarżenia, chyba że interes publiczny wymaga rozpoznania tego środka. *Gravamen* (interes prawny) stanowi dodatkową przesłankę formalną środka zaskarżenia, której brak uzasadnia odrzucenie środka zaskarżenia z powodu jego niedopuszczalności. Skarga, w części obejmującej zatem korzystne dla powódki rozstrzygnięcie zawarte w pkt I.1. i w pkt II wyroku Sądu Apelacyjnego podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Skarżąca powołując się na oczywistą zasadność skargi odwołuje się przede wszystkim do naruszenia przez Sąd drugiej instancji przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania z tym, że we wniosku generalnie zarzuca naruszenie art. 231 i 233 k.p.c. polegające na bezkrytycznym przyjęciu informacji stanowiących podstawę orzekania ustalonych przez Sąd pierwszej instancji i ustalonych z naruszeniem art. 1 ustawy o zawodach lekarza i lekarza dentysty, art. 8 ustawy

o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta oraz art. 18 ustawy o ochronie zdrowia psychicznego, co prowadzi ją do wniosku o nadinterpretacji dowodów. Tak skonstruowany wniosek, kwestionujący zarówno ustalenia faktyczne, jak i ocenę dowodów, nie może być skuteczny. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej może zachodzić wówczas, gdy wskazane naruszenie przepisów postępowania podlega kontroli Sądu Najwyższego i *prima facie* jest oczywiste. Zawarty w art. 398³ § 3 k.p.c. zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 *in fine*) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość orzeczenia sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów albo na te błędy postępowania, które dotyczą bezdowodowego ustalenia przez sąd faktów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Sąd Najwyższy jest sądem prawa, a nie sądem faktu i nie dokonuje kontroli prawidłowości oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd drugiej instancji, jak również prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych. Oczywista zasadność skargi kasacyjnej zachodzi wówczas, gdy z samej jej treści wynika w sposób jednoznaczny, że wskazane w skardze podstawy zasługują na uwzględnienie. Oznacza to, że z argumentów przedstawionych we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bez konieczności dokonywania pogłębionej analizy prawnej lub czynności procesowych sądu, wynika jaskrawa sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny albo z podstawowymi zasadami orzekania obowiązującymi w demokratycznym państwie prawa. Oparcie wniosku na niedopuszczalnych zarzutach naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (nawet w powiązaniu z art. 328 § 2 lub 382 k.p.c.) oraz art. 231 k.p.c. nie może stanowić podstawy przyjęcia, że nastąpiły uchybienia przepisom prawa podlegające kontroli Sądu Najwyższego o charakterze elementarnym, mającym charakter oczywisty i widoczny *prima facie*.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w pozostałej części (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Z uwagi na charakter sprawy

oraz sytuację majątkową skarżącej, o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 i 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw